

(www.nemasale.rs)

Почетком ове недеље Живан Берисављевић је у једном дневном листу [објавио](#) и потписао платформу Треће војвођанске конвенције чијег је Координационог одбора председник. На страну што за тако бомбастично названо тело готово нико није ни чуо, Берисављевић и дружина сами себи деле титуле и функције у оквиру фантомских организација, које им служе за промовисање радикалних аутономашких ставова, надајући се да ће још више заинтересовати нашу јавност такозваним „војвођанским питањем“.

Писати о овом памфлету, као и о његовом аутору, јесте давање на значају нечему што само по себи представља како политички минорну личност, тако и један политички егзибиционизам, за који смо мислили да је иструлио на богатом српском сметлишту историје. Берисављевић, који нам не нуди старе, већ напамет научене „војвођанске“ идеје, овог пута је отишао неколико корака даље.

О чему се ради? Платформа позива представнике власти Србије и Војводине на стратешки договор о принципима и основама на којима ће се темељити држава, у коју би ваљало да се ове две историјске регије трајно конституишу. Аутор позива на историјски договор о трајном уједињењу покрајина Србије и Војводине у Савезну Републику Србију. Берисављевић апелује на промену стања колективне политичке свести, пре свега српског народа, како би се приступило радикалним уставним реформама, како их дефинише ова повеља. Даље се наводи да у Београду још увек највећи политички утицај има националистичко-централистичка елита која није свесна неминовности промена, које морају довести до признања Војводини њених непорецивих и непотрошених историјских права, политички субјективитет, пуну уставну и територијалну аутономију, право на властити устав и конститутивну равноправност у заједничкој држави. По Берисављевићу, осим конститутивних ентитета друге Југославије, седам је стекло статус независних држава, а србијански властодржци упорно настављају да политичком присилом и разним манипулацијама негирају историјска права, политички субјективитет, па и конститутивни ентитет Војводине како у тој другој Југославији, тако и у данашњој Србији.

Улазити у темељну анализу оваквих ставова и намера Треће војвођанске конвенције (шта год то било) значило би губљење времена. Берисављевић сам по себи не представља никакав *spiritus movens*, нити има толику друштвену снагу да бисмо морали да стрепимо од даљег растакања ионако озбиљно начете Србије. Треба обратити

пажњу на методологију деловања на линији Берисављевић–Чанак–Пајтић–Тадић.

Више пута је лидер Лиге социјалдемократе Војводине Ненад Чанак истакао да је од питања судбине бивше СФРЈ само једно остало нерешено – питање Војводине. Заједничка нит тзв. војвођанског незадовољства Београдом и његовим унитаризмом и централизмом везује Чанка и његовог бившег таста Берисављевића већ деценијама, и није случајно што наилазимо на подударне, готово пресликане ставове. Чанак, млађи по годинама, само представља продужену руку својих комунистичких политичких предака, који су се некако и помирили са поразом својих бољшевичко-комунистичких идеала на глобалном светском плану, али на домаћем терену, заговарајући бригу за Војводину, они само бране огромне привилегије, многособне станове и богато попуњене банковне рачуне. Ваља им у миру проживети старост, омогућену предањима о једнакости, а муњевито су успели да се светлосним миљама дистанцирају од толико уздизане радничке класе, бар по материјалном питању. А и политички, данас су то демократе, социјалдемократе, либерали.... ни трага Марксу, Енгелсу, Лењину, Кардељу, Титу...

Трећа личност занимљива за актуелни политички тренутак у Војводини јесте Бојан Пајтић, председник Извршног већа АП Војводине и први јуришник Демократске странке у покрајини. Он представља одређену врсту споне између Чанка и Тадића. Колико Чанак „пегла“ радикализам Берисављевића, толико Пајтић умирује Чанка, а све да би Тадић био задовољан, да би Србија могла мирно да спава, да је војвођански аутономиши не би цепкали, кидали, шиканирали...

Не лези враже! Функција пробног балона, а вртећи се у кругу улога ових личности, одлично делује, остварујући корак по корак, део по део своју намеру и намену. Војводина јесте узнемирена, фамозни статут није био довољан, свим снагама ће се кренути на рушење постојећег Устава, интернационализација војвођанског питања се подразумева, нису искључене још радикалније идеје Борисављевића и његових пајташа. Пајтић ће себе Тадићу представљати као оног који гаси пожар, али истовремено је у Војводини изградио страначку мрежу у којој је много популарнији од свог страначког председника. Војвођанске демократе га увелико ословљавају са „председниче“, а не као до јуче, са „Бојане“. Свог интерног противника Кнежевића је елиминисао једногодишњом затворском паузом, иако је Кнежевић важио за „омиљеног градоначелника“ Бориса Тадића. Будућу развојну банку Војводине, Металс банку, данас у власништву покрајине, нико не сме да „отвори“, иако и новосадски врапци цвркућу о њој. Истраживачи и аналитичари, политичари и и дежурни душебрижници се радије баве Катарином Ребрачом.

Жикина шареница

Пише: Жељко Томић
среда, 14 април 2010 18:00

Последња карика у ланцу, Борис Тадић, све то посматра и узмиче. Повремено пусти социјалисте или Палму да тргну по које перо из размахалих крила војвођанских јастребова, али суштински не чини ништа. Када би се робијало због политичког нечињења, Тадић би био носилац златних букагија. Отровне стреле које и Берисављевић упућује ка Тадићу, тврдећи да је завистан од својих меморандумских отаца, не значе ништа јер ће Жика трансверзалом Чанак–Пајтић умети и успети да наметне своје рогобатне идеје које ће Тадић прежвакати, испљунути оне најгорче и најљуће, затим их прогутати и представити Србији као европске вредности и стандарде.

А Србија? Уморна, подељена, сиромашна, унезверена, укроћена, ојађена и обесхрабрена, да ли ће и даље ћутати? Да ли ћемо прећутно посматрати противзаконите налепнице „V“ на неким возилима по нашој Војводини? Или ће да нам падне мрак на очи? Па када ми конобар у Новом Саду донесе сладолед, све са чачкалицом на којој се прси и трси војвођанска застава, да му сручим сладолед на главу? Неће аутомобили и конобари плаћати цех Жике, Неше, Бојана и Бориса. Они има да плате. А много је скупо. Или је Србија држава, или није ништа.